

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 5.

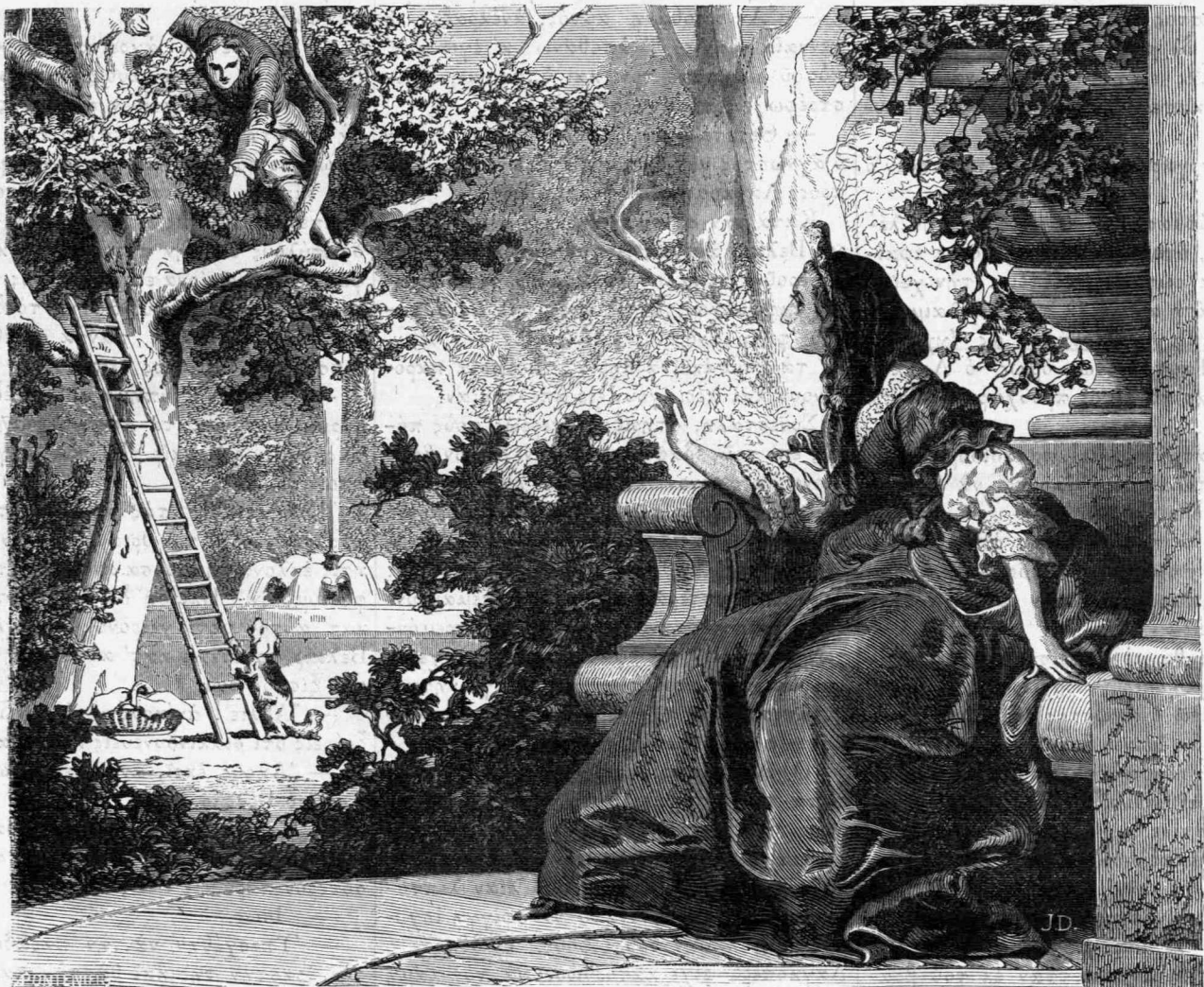
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσιώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ : ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βενέρη. (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἰασπίνε ! τρελλὸς εἶσαι ; . . . Ἰασπίνε ! (σελ 802).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Ὁ Βελαίρ ἐκρύβη ἐντὸς τῆς βρώμης, ἡ δὲ Ἀντωνιέττα ὀπισθεν τῶν θάμνων.

— Μὰ τὸν Θεόν ! ἀνέκραξεν ὁ νήλυς, ἤμην βέβαιος ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνόητος παρεφύλαττεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὸ χειρότερον. Ἐλα ἐδῶ, κουτέ. Δὲν ἔχει δύο

πλευρὰς τὸ τεῖχος ; ἡ μία βλέπει πρὸς τὸν δρόμον, ἡ ἄλλη, ἡ καταλληλοτέρα διὰ τὴν ἀπόδρασιν, βλέπει πρὸς τὴν ἐρημίαν. Ἐλα ἐδῶ καὶ κρύψου εἰς τὴν βρώμην. Ὡραία σπαρτά, τῇ ἀληθείᾳ ἡ συγκομιδὴ θὰ εἶνε καλὴ καὶ ὄχι ἀκριβή, προσέθηκεν ὁ ἀγνωστος ἀποσπῶν ὀλίγους στάχεις καὶ σταθμίζων τὸ βᾶρος τῶν κόκκων ἐπὶ τῆς παλάμης του. Ἥλιες ; — Ἴδου ὅπου ἔρχομαι, ἐξοχώτατε, φέρω καὶ τὰ ἄλογα, εἶπεν ἑτέρα φωνὴ ταπεινὴ καὶ ἐκφράζουσα ὑποταγὴν.

Ἄς κρίνη ἕκαστος περὶ τοῦ τρόμου, ὅφ' οὐ κατελήφθησαν οἱ φυγάδες ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν δύο φρουρῶν, τοποθετηθέντων εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῶν καὶ φρασάντων τὴν ὁδὸν τῆς ὑποχωρήσεως.

Ταυτοχρόνως, ὡσανεὶ κακοποιὸν τι πνεῦμα συνώμνυε κατὰ τῆς σωτηρίας τῶν δύο νέων, ὁ ἵππος των, ὃν οἱ φρουροὶ δὲν εἶχον ἀκόμη διακρίνει, ἤρχισε νὰ χρεμετίζῃ.

— Τί ἵππος εἶν' αὐτός ; ἀνέκραξαν οἱ

δύο ἵπποις ὁρμήσαντες κατὰ τοῦ ἀπερισκέπτου τετραπόδου.

Ὁ ἵππος πτοηθεὶς, ἀπέσπασε τὰ ἡνία ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βελαίρ, ἐσκίρτησε βιαίως καὶ ἔφυγε καλπάζων διευθύνόμενος πρὸς τὸν σταυλὸν του.

Ὁ Βελαίρ ἀνηγέρθη αὐτομάτως διὰ τὴν σταματήσῃ τὸ ζῶον, εὐρέθη δὲ ἀντιμέτωπος πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας.

— Ἀ, ἄ! εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, διὰ τὴν ἔλθητε ἐδῶ λοιπὸν ἀφίνετε τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως; Ὅθι τὸ λάθωμεν αὐτὸ ὑπέψει, κύριε Λαβερνή.

— Δὲν εἶνε ὁ κύριος Λαβερνή, εἶνε ὁ Βελαίρ; ἀνέκραξεν ὁ σύντροφος τοῦ ἵππέως.

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἐψιθύρισε ὁ Βελαίρ, ἀναγνωρίσας τὸν ξιφομάχον.

— Τί σὰς ἔλεγα; ἐπανάλαβεν ὁ Λαγκομπέρζ θριαμβευτικῶς.

Ὁ ἀγνωστος προὐχώρησεν ἀγερῶχος, σταυρώνων δὲ τοὺς βραχίονας:

— Ὅθι μὰς εἶπες τί ἤλθες νὰ κάμης ἐδῶ, κύριε κατεργάρη; ἠρώτησε τὸν μουσικόν.

— Κατεργάρης εἶσαι σύ! ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ.

Δὲν ἐπρόφθασε κἄν νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν ταύτην, ὅτε ὁ ἀγνωστος, ὅστις ἐφαίνετο ρωμαλεώτατος, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα διὰ τὴν ἀρπάξῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαίμιου· ἀλλ' ὁ Βελαίρ διολισθῆσας ὡς ἔγχελος, διέφυγεν. Ταυτοχρόνως ὅμως ὁ Λαγκομπέρζ, σύρας τὸ ξίφος προὐχώρησε κατὰ τοῦ Βελαίρ.

— Ἐγκατάλειπέ με! παραδίδομαι! εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα θέλουσα νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τοὺς δύο ἐχθρούς.

— Πῶς θὰ παραδοθῆτε; ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ εἰς ποῖον θὰ παραδοθῆτε, παρακαλῶ; Μήπως γνωρίζομεν αὐτοὶ τί ἀνθρώποι εἶνε;

— Τώρα θὰ μὲ γνωρίσης, ἀχρεῖτε, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ προχωρῶν καὶ αἰρῶν τὸ ξίφος, ἐνῶ ὁ ἀγνωστος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Ἀντωνιέττας ἔμμεν ἀκίνητος, γοητευμένος, παρατηρῶν αὐτὴν ἀπαύστως καὶ ἀκωρῆστως καὶ ψιθυρίζων:

— Αὐτὴ εἶνε!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βελαίρ ἐφορμήσας ἤρπασεν ἀπὸ τὰ κνήμας τὸν Λαγκομπέρζ, τὸν ἀνέτρεψεν, ἀφήρπασε τὸ ξίφος του, ἔθραυσε τὴν λεπίδα εἰς δύο τεμάχια καὶ ἤρπασε τὴν Ἀντωνιέτταν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Βοήθειαν ἐξοχώτατε! τὸ ξίφος σὰς, τὸ ξίφος σὰς! ἀνέκραξεν ὁ ξιφομάχος ἔξω φρενῶν ἐκ τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς ὀργῆς.

— Νά! εἶπεν ὁ ἀγνωστος λύων τὸν τελαμῶνα καὶ ρίπτων εἰς αὐτὸν τὸ ξίφος, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παρατηρῇ τὴν Ἀντωνιέτταν. Φόνευσεν αὐτὸν τὸν φαῦλον.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐξέβαλε κραυγὴν ἰδοῦσα τὴν ἀπαίσιον λάμπιν τὴν ἐξαστραψασαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀγνώστου καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς, ὅστις ὡς αἴλουρος πτοηθεὶς ἀνυψοῦτο καὶ ἐξωγαῖτο κραδαίνων τὸ μικρὸν τοῦ ξίφος.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ ἀγνωστος διὰ φωνῆς αὐστηραῆς, γνωρίζετε εἰς ποῖον κίνδυνον ἐκτίθεται μοναχὴ δραπετεύουσα; Ἀκούσατέ με· ἄφετε νὰ σὰς ὁδηγήσωμεν εἰς τὸ μοναστήριον· αὐτὸ μόνον σὰς ζητῶ. Ὑπακούσατε!

— Μὲ ποῖον δικαίωμα μὲ διατάσσετε; ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις σφίγγουσα ἔτι μᾶλλον τὸν βραχίονα τοῦ Βελαίρ, ὅστις ἀνέμενε φρικίῳν, ἀλλ' ἀποφασιστικὸς τὴν πρώτην ἐπίθεσιν τοῦ ἀντιπάλου του.

— Μὲ τὸ δικαίωμα τὸ ὅποιον ἔχω ἐπὶ παντὸς πράγματος καὶ ἐφ' ὅλων τῶν κατοικῶν τῆς χώρας ταύτης, ἀπήντησεν ὁ ἀγνωστος μετ' ἀκρατήτου ἀλαζονίας. Μὴ μὲ κάμετε νὰ εἶπω περισσότερα· μὴ μὲ παροργίσετε. Ἐμπρός, ἀφήσατε τὸν βραχίονα αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, ὅστις θ' ἀποθάνῃ καὶ φοβηθῆτε μὴ ἀμαρτήσητε πρὸς τὸν Θεὸν παρακούουσα τοὺς λόγους μου.

— Ἀν ἀποθάνῃ αὐτός, ἀνέκραξεν ἡ γενναία νεᾶνις, θ' ἀποθάνω κ' ἐγὼ μετ' αὐτοῦ· ἀφήσατέ τον καὶ ὑπακούω, ἐπιστρέφω εἰς τὸ μοναστήριον.

— Θέτετε ὄρους, καθὼς βλέπω! εἶπεν ὁ ἀγνωστος μετὰ στυγνῆς εἰρωνείας. Ἐμπρός, Λαγκομπέρζ! φόνευσέ τον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ταλαίπωρος Βελαίρ ἀφείδεις εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ φοβεροῦ ἀντιπάλου του, τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ξιφομάχου, ὅστις ἐπέπιπτε κατ' αὐτοῦ· φάνη ἀνδρείως καὶ ὠραίως τὴν θέαν, ὡς τὰ ἦλια ἐκείνη θηρία, τὰ ὅποια παροξύνουν καὶ περιάγουν εἰς ἀπελπισίαν.

Συνεστάλη, στηριχᾶς στερεῶς τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μὲ τὸν δεξιὸν βραχίονα τεταμένον κατὰ τὸ ἥμισυ, μὲ τὸ ὄμμα ἀτενές, ἐν τῷ βλέμματι τοῦ ὀποίου συνεκεντροῦτο πᾶσα ἡ σκέψις του, πᾶσα ἡ ὁρμὴ τῆς αὐτοσυντηρησίας ἰδέα. Διὰ τῆς ἀριστεραῆς χειρὸς του ἀπεμάκρυνε τὴν Ἀντωνιέτταν, ἥτις διὰ τῶν τρεμόνων δακτύλων τῆς ἔψαυεν ἀκόμη τὴν χεῖρα τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς. Ἦτο συγκινητικὴ ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς νεάνιδος ἐπὶ τοσοῦτον ἀσθενῆς στήριγμα!

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐγίνωσκε τὴν ἰκανότητα τοῦ ἀντιπάλου του. Αὐτὸς τὸν ἐδίδαξε τὰ πρῶτα μαθήματα, οὐδέποτε δὲ σπόρος ἔπεσεν εἰς γῆν μᾶλλον ἀγονον. Ὁ Βελαίρ εἶχε τοὺς δακτύλους λιάν λεπτοφυεῖς, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σφίγγῃ ἰσχυρῶς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφος. Οὐδέποτε ὁ Λαγκομπέρζ εἶχε κατορθῶσαι νὰ τὸν κάμῃ νὰ λάβῃ κανονικὴν προφυλακτικὴν στάσιν· πάντοτε δὲ ὁ μαθητὴς ἐλησμονεῖ καὶ συνέχει τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιθετικῶν καὶ ἀμυντικῶν ξιφισμάτων. Ἦτο ἀνικάνότης ἐπιφανής, ὁ δὲ Λαγκομπέρζ ἐμεῖδία, ἐνῶ προὐχώρει ξιφίρης κατὰ τοιοῦτον ἀκάρως τολμῶντος ν' ἀντιπαραταχθῆ εἰς αὐτόν.

Ἄλλ' ὅτε τὸν εἶδε λαβόντα τὴν τῶσφον παράδοξον ἐκείνην στάσιν, ὅτε διέκρινε τὸ ὕπουλον πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τὴν ἐπιληπτικὴν ταραχὴν τοῦ ξίφος του, τὸ μεδίαιμά του μετεβλήθη εἰς θορυβώδη καγχασμόν. Ὁ Λαγκομπέρζ καὶ αὐτοὺς τοὺς κανόνας τῆς ξιφασκίας παρέβλεψεν.

— Μικρὴ κατεργάρη, εἶπε, θὰ εἶχες

πολὺ καλλιτέραν στάσιν, ἂν ἐλάμβανες ἐξ μῆνας μαθήματα ἀπὸ ἐμεῖ.

Καὶ κατήνεγκε βίαιον κτύπημα νομίζων ὅτι ἐμελλε ν' ἀφοπλίσῃ ἐν τῷ ἅμα τὸν ἀντίπαλόν του· ἀλλὰ τὸ μικρὸν ξίφος τούτου εὐρέθη πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ νέος ἀπέμεινεν ἐν τῇ αὐτῇ κρατερᾷ ἀμυντικῇ στάσει, καὶ ὁ στρογγύλος ὀφθαλμὸς του ἔμεινεν ἀτενῆς καὶ προκλητικὸς. Ὁ Λαγκομπέρζ ἀπέσυρε τὸ ξίφος καὶ κατήνεγκε κατ' εὐθείαν ξιφισμόν, περιστρέφων τὸ ξίφος καὶ παίζων τὰ δάκτυλα, ὡς νὰ ἐξετέλει ἀσκήσεις ἐνώπιον θεατῶν. Ἦτο τόσον βέβαιος ὅτι θὰ διετρύπα τὸν Βελαίρ καὶ ὅτι θὰ τὸν ἐκόμιζεν εἰς τὸν κύριόν του καρφωμένον ἐπὶ τοῦ ξίφους του, ὡς χρυσαλλίδα ἐπὶ βελόνῃς, ὥστε εἰς ἄκρον ἐξεπλάγῃ μὴ αἰσθανθεὶς ποσῶς προσκρούσασαν τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του. Ὁ Βελαίρ ἐπήδησε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπέφυγε τὴν σύγκρουσιν.

— Ἐφυγεν ὁ ἀχρεῖτος! ἀνέκραξεν ὁ Λαγκομπέρζ βαίνων αὐθις ἐναντίον του.

Ὁ Βελαίρ ἀνέμεινεν εὐσταθῆς καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἀντιπάλου του ἐπίθεσιν, ἀπώθησε τὸ κτύπημα προτεινῶν μανιωδῶς τὴν αἰχμὴν. Ὁ διατρυπηθεὶς ἦτο ὁ Λαγκομπέρζ. Ἡ λεπίς εἰσῆλθε κατὰ τέσσαρας δακτύλους εἰς τὴν πλευράν του καὶ ἐκάρφωσε τὸν βραχίονα εἰς τὸ στήθος του. Ἐξέφερε κραυγὴν πόνου, ἀφήκε τὸ ξίφος του καὶ ἔπεσεν. Ταῦτα πάντα συνέβησαν ἐν διαστήματι ἡμίσεως λεπτοῦ.

— Αὐτὸ τὸ κτύπημα μοῦ τὸ ἐδίδαξεν ὁ κύριος Κατινὰ κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς μας, εἶπεν ὁ Βελαίρ. Ἐλάτε γρήγορα, δεσποινίς.

Ἦρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του μετὰ τῆς παραφορᾶς τοῦ θριάμβου, τὴν νεάνίδα, ἥτις ἐκλονίσθη ἰδοῦσα ἀνθρώπον πίπτοντα φονευμένον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀγνωστος ὄρμα κατ' αὐτοῦ μετὰ χειρονομίας ἐμμανοῦς, ὁ Βελαίρ προέτεινε κατ' αὐτοῦ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφος του.

— Ἀθλίε! ἀνέκραξεν ὁ ἀγνωστος, ἐξέρεις ὅτι διακινδυνεύεις τὴν κεφαλὴν σου;

— Ἀκούς ἐκεῖ, ἂν τὸ εἰξέρω, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ.

— Παραδόσέ μου τὴν νεάνίδα αὐτήν.

— Διατί; μήπως ἀνήκει εἰς σὲ περισσότερον παρὰ εἰς ἐμέ;

— Ἴσως.

— Ὑπεσχέθην νὰ τὴν παραδώσω εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς καὶ θὰ τὴν παραδώσω.

— Τὴν ἀρπάξεις ἀπὸ τὸν Θεόν.

— Ἄν ὁ Θεὸς τὴν ἤθελεν, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ μοῦ τὴν πάρῃ ὀπίσω.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, θὰ μὲ ὑπακούσης;

— Ποῖος εἶσαι σύ διὰ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως;

— Ἄν τὸ εἰξυρες, θὰ ἔκυπτες νὰ φιλήσης τὸ ἔδαφος ὀποῦ πατῶ.

— Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ εἰξέρω, τὸ κόπτω λάσπη. Ἐμπρός, δεσποινίς, καθεὶς μας ἄς λάβῃ ἓνα ἵππον ἐκ τῶν δύο, ἀφοῦ αὐτοὶ ἔκαμον νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ φύγῃ ὁ ἰδικὸς μας.

Καὶ ὁ Βελαίρ παρέσυρε τὴν νεάνίδα

μέχρι τῶν ἵππων σχεδόν. Ὁ ἄγνωστος τὸν παρηκολούθησε καὶ ἤρπασε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του.

— Ἄ, ἔτσι εἶνε; εἶπεν ὁ Βελαιρ κεντῶν αὐτὸν διὰ τῆς ἀκωκῆς τοῦ ζιφους, θὰ ἡσυχάζης τέλος πάντων;

Ἡ αἰσχύνη καὶ ἡ ὀργὴ ἐτύφλωσαν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. Ἠρεύνησεν ἐντὸς μιᾶς τῶν πιστολιοθηκῶν τοῦ ἐπιπρίου καὶ ἐξαγαγὼν πιστόλιον, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Βελαιρ ἐξ ἀποστάσεως δύο βημάτων, ἀλλ' ἡ χεὶρ του ἔτρεμεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ σφαῖρα ἀπέσπασε μόνον ἐν τεμάχιον ὑφάσματος ἐκ τοῦ ἱματίου τοῦ νέου καὶ ἔψαυσε τὴν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένην κεφαλὴν τῆς Ἀντωνιέττας, ἐπὶ τῆς κόμης τῆς ὁποίας ἐφάνησαν ρανίδες τινὲς αἵματος.

Ὁ Βελαιρ ἰδὼν λιποθυμοῦσαν τὴν νεάνίδα, ἦν ἐνόμισε νεκράν, κατελήφθη ὑφ' ὀργῆς, οἶαν οὐδέποτε ἄλλοτε ἠσθάνθη ὁ πρᾶς ἐκεῖνος χαρακτήρ. Ἠρπασε τὸ ἔπερον πιστόλιον ἐκ τῆς ἀντιθέτου θήκης καὶ ἐστήριξε τὸν σωλῆνα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις ἴστατο ὀρθιος καὶ ὠχρὸς μὲ τὸ βλέμμα φοβερὸν κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν.

— Εἶμαι ὁ Λουβοά, τόλμησε νὰ μὲ φανεύσης! εἶπε σταυρόνων τοὺς βραχίονας μετ' ἀπειλητικοῦ μεγαλείου.

Ὁ Βελαιρ ἐξέφερε κραυγὴν τρόμου. Ἡ χεὶρ του ἔπεσεν ἀδρανῆς χωρὶς νὰ σύρῃ τὴν σκανδάλην. Ἐπεφάνη αὐτῷ διὰ μιᾶς ὅλον τὸ παρελθόν του καὶ ὅλον τὸ μέλλον του, τὸ τόσον φοβερὸν καὶ ἡ ἀμελικτος ἐπιμονὴ τῆς τύχης, ὅπως συγκρούωνται ἀκαταπαύστως αἱ δύο αὐτῶν διαφοροὶ τὸν προορισμὸν ὑπάρξεις. Εἶτα ἰδέα τις ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά του διὰ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως τοῦ δακτύλου τοῦ ἡδύνατο ν' ἀλλάξῃ διὰ μιᾶς τὴν τύχην του, νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν τῆς Εὐρώπης. Ἡ χεὶρ του ἀνυψώθη βραδέως, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἦτο λίαν εὐγενής, ὥστε δὲν ἡδύνατο ν' ἀνεχθῇ κἄν τὴν ιδέαν τῆς δολοφονίας. Ἄλλως τε, ἡ Ἀντωνιέττα ἤρχισεν ἐκ νέου ν' ἀναπνέῃ αἶμα δὲν ἐφαίνετο πλέον ρέον ἐκ τῆς κεφαλῆς της.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε, διατί νὰ σὰς φανεύσω; Ὅ ἀποδώσω καλὸν ἀντι κακοῦ. Εὐαρεστήθητε μόνον νὰ μὴ λησμονήσητε βραδύτερον ὅτι αὐτὸς ὁ ἄθλιος, αὐτὸ τὸ ἄτομον, τὸ ὅποιον τιμᾶτε διὰ τῆς καταδιώξεώς σας, σὰς ἐσυγχώρησε καὶ ἐφείσθη τῆς ζωῆς σας καὶ τῆς δόξης σας. Παύσατε νὰ μὲ μισήτε· ἐγὼ δὲν σὰς ἐμίσησα ποτέ.

— Ἐχeis καρδίαν, εἶπεν ὁ Λουβοά, τὸ ὁμολογῶ καὶ θὰ σὲ ἀγαπήσω, θὰ σὲ καταστήσω, ἂν θέλης, τὸν εὐτυχέστερον καὶ τὸν ἰσχυρότερον ἄνθρωπον ἐν Γαλλίᾳ. Παράδοσέ μου τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ πήγαινε εἰς τὸ καλόν.

— Ὑπεσχέθην νὰ τὴν ἀπαγάγω.

— Εἶπέ ὅτι ἐφόνευσε ἕνα ἄνθρωπον καὶ ὅτι ἀφωπλίσθη ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εἶπέ ὅτι ἐγὼ σὲ διέταξα νὰ παραδώσης τὸ ζιφος σου. Ἡ μᾶλλον ὄχι, μὴ εἶπης τίποτε, μὴ εἶπης κἄν ὅτι μὲ εἶδες ἐδῶ. Κύτταξε,

ἡ νεάνις αὐτὴ εἶνε λιπόθυμος· δὲν θὰ ἐνθυμηταί τίποτε καὶ τίποτε δὲν θὰ δυνήθη νὰ εἶπῃ. Συναίνεσε καὶ θὰ σὲ κάμω ἀκούλουθόν μου, φίλον μου. Ὑποχρέωσε ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις δύναται τὰ πάντα καὶ πράττει τὰ πάντα καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Ἐλα λοιπόν.

Ὁ Βελαιρ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀγαπᾶς μίαν ὠραίαν νέαν, πρὸς τὴν ὁποίαν γράφεις ἐπιστολὰς τρυφερωτάτας... Ὅ θὰ τὴν προικίσω ἐγὼ καὶ θὰ τὴν νυμφευθῆς.

Ὁ Βελαιρ ἐστέναξεν.

— Μὴ διατάζης, εἶπεν ὁ Λουβοά· εἶνε ἡδὴ ἄρκετος καὶρὸς ὅπου ἀπουσιάζεις· ποῖος εἰξεύρει μὴ ἐπὶ τέλος λησμονηθῆς; Αἱ γυναῖκες εἶνε ἀνυπόμονοι, θέλεις νὰ νυμφευθῆς αὐρίον τὴν Βιολέτταν;

Ὁ Βελαιρ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ἐξογκομένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὑγραυνομένους.

— Ἐλα λοιπόν, δός μου τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λουβοά· θὰ σὲ ἀποζημιώσω διὰ τῆς Βιολέττας.

Ὁ Βελαιρ ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς νεάνιδος, ἦν ὑπεκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Βλέπων τὸ λείον ἐκεῖνο καὶ ὠχρὸν μέτωπον τὸ διαστιζόμενον ὑπὸ ρανίδων αἵματος, τὸ ἀκίνητον στήθος καὶ τὰς παγερὰς χεῖρας της, ἐφαντάσθη αὐτὴν νεκράν. Νεκρὰ ἡ Ἀντωνιέττα! Νεκρὰ διὰ παντὸς διὰ τὸν Γεράρδον, ὅστις εἰς αὐτὴν ἐναπέθετε πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς του! Νεκρὰ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν σιωπηλῶς ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ὁ κ. Κατινά! Νὰ πωλήσῃ ὁ Βελαιρ τὴν Ἀντωνιέτταν εἰς τὸν κύριον Λουβοά, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν Βιολέτταν, καθὼς ἐκεῖνος τῷ ἐπρότεινε!.. Τόση ἀνανδρία δὲν ἀνταπεκρίνετο ποσῶς εἰς τόσην γενναίαν ἐμπιστοσύνην.

— Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Βελαιρ, δὲν δύνασθε νὰ ἐπιθυμήτε τόσον ὅπως σὰς παραδώσω τὴν νεάνίδα ταύτην, εἰμὴ πρὸς ἀπώλειάν της. Ἄνθρωπος ὡς ὑμεῖς δὲν ἐπιμένει τόσον, ἄνευ σοβαρῶν λόγων, ἀπέναντι ἀνθρώπων ἀσῆμων ὡς ἡμεῖς. Τί θὰ κάμετε αὐτὴν τὴν νεάνίδα; Ὅ θὰ τὴν δώσετε εἰς τὸν κύριον Λαβερνή; Διατί τὴν παρακινεῖτε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ μοναστήριον;.. Δὲν ἀπαντᾶτε;.. δὲν ἔχω βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ἐρωτῶ... Ἄλλ' ἐγὼ θέλω νὰ φθάσῃ ἄσπιλος καὶ ἐλευθέρᾳ ἐκεῖ ὅπου ὑπεσχέθην νὰ τὴν ὀδηγήσω. Ἐξοχώτατε, ἀφήσατέ με νὰ περάσω.

— Ἀρνεῖσαι.

— Ναί, ἐξοχώτατε.

— Ἄλλὰ, δυστυχῆ, σκέψου ὅτι ἐφόνευσε ἕνα ἄνθρωπον, ὅτι ἀρπάζεις μίαν γυναῖκα καὶ ἂν ἐγὼ σὲ συγχωρήσω, ὁ νόμος θὰ σὲ τιμωρήσῃ. Ἀπειθῶν εἰς ἐμέ, χάνεσαι. Τὸ ἱκρίωμα εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκραν τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον ἀκολουθεῖς!

— Παραμερίσατε, σὰς παρακαλῶ, ἐξοχώτατε.

Καὶ ὁ Βελαιρ ἐπήδησεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν ἵππων, ἀνεγείρας καὶ τὴν Ἀντωνιέτταν, ἦν ἐτοποθέτησεν ἔμπροσθέν του.

— Ὅ θὰ σὲ ἀκολουθήσω, ἐχάθης! εἶπεν ὁ κ. Λουβοά.

— Καλὰ ἐκάματε καὶ μοῦ τὸ εἶπατε, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βελαιρ· εἶνε σωστόν, πρέπει νὰ μὴ μὲ ἀκολουθήσετε.

Καὶ διὰ βολῆς πιστολίου ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐτέρου τῶν ἵππων, ὅστις κατέπεσε βαρέως.

Τότε ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἤφανίσθη ἐντὸς τοῦ καπνοῦ, ἐνῶ ὁ κύριος Λουβοά ἔδακνε τὰς χεῖρας ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἐκίνει εἰς μάτην ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν Λαγκομπέρζ, ὅστις προσεπάθει στενάζων νὰ φράξῃ τὴν πληγὴν του διὰ μανδηλίου.

Ἐπεται συνέχεια.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσαντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους.:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴν Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ἡθέλησε καὶ ὁ Μάξιμος νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' εὗρε τὴν θύραν κλειστὴν καὶ δὲν ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ κτυπήσῃ καὶ νὰ φωνάξῃ. Τὸ συμβᾶν ἐτελείωνεν, ἀλλὰ δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ἠττημένον.

Ἡ ὠραία τῷ ἐζήτησεν ἀναβολὴν δεκαπέντε ἡμερῶν, καὶ ὅ,τι ἀναβάλλεται δὲν χάνεται.

Ὑπισχνεῖτο δὲ εἰς ἑαυτὸν νὰ φροντίσῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ἀνιγματοῦδου τούτου προσώπου, καὶ ἤρξατο μάλιστα ἐξετάζων τὸ οἶκημα ὅπερ κατεῖχεν.

Ἦτο μέγαρον διόροφον, λίαν περιποιημένον καὶ μετὰ κήπου ὀπισθεν, ἰδρυθὲν ὑπὸ νοήμονος κερδοσκοποῦ, προμαντευόντος ὅτι εἰς τὸ μέλλον καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν θὰ διπλασιασθῶσιν αἱ τιμαὶ τῶν οἰκοπέδων.

Ὁ Μάξιμος εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνόησεν

ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας ἐκείνης ἐπλήρωσε βεβαίως διακοσίας χιλιάδας φράγκων, τὸ ὄνειρον νεονύμφου καὶ πατρικῆς.

Τὸ ζήτημα ἦν νὰ μάθῃ εἰς ὅποιαν κατηγορίαν ἔμελλε νὰ ταξιθετῆσθαι τὴν κυρίαν Σερζάν.

— Εἶνε ἀρὰ γε τιμια γυναικὶα ἡ κοκότα; ἠρώτα ἐαυτὸν ὁ Μαξιμὸς ἰστάμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου καὶ ἐξετάζων τὴν πρόσωπον τοῦ οἴκου. Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς ἔχει ὠραῖο σπίτι. Τὸ κλουβὶ εἶνε ἀντάξιον τοῦ πτηνοῦ. Οὐτ' ἓνα παράθυρο φωτισμένο. Ὅλοι κοιμούνται, ἐκτός τῆς καλλονῆς τοῦ σκέτιν.

Ἐνῶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἐπεθεώρει τὸν δρόμον καὶ τὸν οἶκον, ἠκούσθη ὁ ψόφος βημάτων ἐρχομένων ἐκ τῆς εἰσόδου τῆς ὁδοῦ. Παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ διέκρινε τρεῖς ἀνθρώπους βαδίζοντας ἐν τῇ δένδρστοιχίᾳ *Βι.λιέρ*.

Τῷ ἐφάνη ὅμως ὅτι εἶδε καὶ ἀμορφόν τι σχῆμα ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν παρὰ τὸν τοῖχον τῆς ὁδοῦ *Ζουφροά*. Αἱ σκέψεις τοῦ Μαξιμοῦ ἐστράφησαν ἀλλαχόσως. Ἀνεμνήσθη αἰφνης ὅτι τὸ μεσονύκτιον παρήλθεν ἤδη, ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ἐρήμου ἐκείνης συνισαίετο ἐκοιμῶντο ἐνώρως καὶ ὅτι ἂν προσεβάλετο ἦν ἀσπλος καὶ οὐδ' ἤλιπζε βοήθειαν ἀπὸ τινος. Οἱ ἀνθρώποι δὲ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι παρέμενον ἐν τῇ ὁδῷ, τὸν ἐπερίμενον καὶ βεβαίως ὄχι μὲ καλοὺς σκοπούς.

— Ὡ! ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου *Δορζέρ*, μήπως ἡ καλλονὴ μ' ἔφερον ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ρίψῃ εἰς ἐνέδραν; Διὰ βολὴν, αὐτὸ εἶνε σοβαρὸν, διότι δὲν ἔχω τίποτε νὰ ὑπερασπισθῶ κατὰ τριῶν κακούργων. Εὐχαρίστως θὰ τοὺς ἔδεινα μερικὰ φράγκα 'ποῦ ἔχω ἐπάνω μου, ἀλλὰ νὰ μοῦ πάρουν καὶ τὸ βραχιόλι. Ἐπειτα 'μπορεῖ καὶ ν' ἀπατώμαι. Φαίνεται δὲν θέλουν νὰ μὲ πειράξουν, διότι δὲν προχωροῦν . . . δηλαδή . . . βλέπω κάποιον ἐκεῖ 'στὴν σκιά 'ποῦ ἔρχεται . . . θὰ εἶνε ὁ πρόσκοπος.

Ὁ Μαξιμὸς ἦν ἀνδρείος, καὶ μολονότι ἡ θέσις του ἦν ἐπισηφελῆς, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ φύγῃ πρὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀπ' ἐναντίας δὲ διὰ νὰ θέσῃ τέρεμα εἰς τὴν ἀβεβαιότητα ταύτην ἐβάδιζε πρὸς τὸν προβαίνοντα σιγαλῶς βήματα.

Μόλις ἐπροχώρησε τρία βήματα καὶ ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας χαμηλῆ τῇ φωνῇ:

— Μὴ κινεῖσθε, κύριε Μαξιμίε, εἶμαι ἐγώ.

— Ποιὸς σύ; ἠρώτησεν ἐκπλαγεῖς, διότι τὸν ἐκάλουν ὀνομασί.

Δὲν ἔλαβεν ἀπόκρισιν, ἀλλ' ἀμέσως εἶδε λάμπασαν τὴν ἀντανάκλασιν μεταλλίνων κομβίων καὶ διέκριεν ἓν παιδίον.

— Γῶγος! ἀνέκραξεν. Ἄ! παληόπαιδο, πάντα 'μπροστά μου θὰ σ' εὕρισκω;

— Μὴ φωνάζετε, κύριε, σὰς παρακαλῶ, ἐπιθύριεν ὁ ὑπνρέτης.

— Τί τρέχει;

— Τρέχει πῶς σὰς περιμένουν ἐκεῖ κάτω γιὰ τίποτε βρωμοδουλειάς.

— Πῶς τὸ ξέρετε;

— Τοὺς ἀκουσα 'ποῦ τό 'λεγαν. Ἦμουν ἀπὸ 'πίσω τους, χωρὶς νὰ μὲ πάρουν μυρωδιά. Εἶνε τρεῖς, καὶ 'μποροῦν νὰ κλέψουν ἀνθρώπο καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν, καθὼς πίνουν καὶ ἓνα ποτῆρι κρασί.

— Τοὺς ξέυρεις λοιπόν;

— Ναι, τοὺς ἔχω 'δεῖ. Τριγυρνοῦν ὅλη 'μέρα εἰς τὴν εἰσόδον τῆς *Κουρσέλ* τὴν Κυριακὴν 'ποῦ παίζω ἐκεῖ πέρα ταῖς ἀμάδες.

— Μπά, ἂν εἶχαν σκοπὸ νὰ μὲ βλάψουν θὰ ἤρχοντο, καὶ βλέπεις 'ποῦ οὔτε τὸ κουνοῦν.

— Γιατί ὁ δρόμος *Ζουφροά* ἔχει σπῖτια πολλά. Ἄν σὰς 'πειράζαν θὰ 'χτυπούσατε μιὰ πόρτα, θὰ 'φώναζατε καὶ θὰ ἐρχότανε κόσμος, ἐνῶ . . . ἐκεῖ κάτω 'στὴ δένδρστοιχίᾳ *Βι.λιέρ* ὁ δρόμος εἶνε φαρδύς καὶ ἔχει 'λίγα σπῖτια. Γι' αὐτὸ σὰς περιμένουν.

— Τί νὰ κάνωμε; Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ περάσω τὴν νύχτα μου ἐδῶ. Καὶ ἂν φύγω ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δρόμου θὰ τρέξουν πάλι 'πίσω μας.

— Θὰ σὰς πάρουν ἀπὸ 'πίσω, ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς ποῦν οὔτε κίχ, ὅταν εἶμαι ἐγὼ μαζὺ σας.

— Ἐλα δά, μήπως θαρρεῖς πῶς φοβούνται ἓνα *σαρμαῖνθι* 'σὰν καὶ σέ;

— Ὅχι, ἀλλὰ ξέρουσιν πῶς ἂν κοντοζυγώσουν 'λίγο, εὐθὺς τὸ βάζω 'στὰ πόδια καὶ πάω σ' ἓνα καφενὲ 'ποῦ εἶνε ἐδῶ παραπάνω καὶ μένει ἀνοιχτὸς ὡς ταῖς δύο τὰ μεσάνυχτα. Ἐννοια σας καὶ δὲν θὰ μὲ πιάσουν καὶ 'στὴ στιγμὴ θὰ τοὺς πέσουν ἀπὸ 'πίσω. Ἐχω φίλους ἐγὼ σ' ἐκεῖνο τὸν καφενὲ . . . χωρὶς νὰ λογαριάσωμε πῶς ξέρω ὅλο τὸν κόσμον ἐδῶ. Εἶνε ἡ γειτονιά μου.

— Τότε ξέρετε ποιὸς κάθεται ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Μαξιμὸς δεικνύων τὸν οἶκον ὅπου εἰσῆλθεν ἡ ἀγνωστος.

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ 'ρωτήσω καὶ θὰ σὰς πῶ αὐρίον, ἂν θέλετε. Πᾶμε, σὰς παρακαλῶ, δὲν μὰς μένει πειρὰ καιρός.

Ὁ Μαξιμὸς ἐσκέφθη ὅτι ὁ παῖς δὲν εἶχεν ἄδικον.

— Καλὰ λοιπόν! ἐμπρὸς εἶπεν. Ἄς 'δοῦμε τί θὰ κάνουν ἐκεῖνοι οἱ κατεργαρεῖοι 'ποῦ κάθονται ἐκεῖ κάτω. Ἐμπρὸς, μικρό.

Ὁ Γῶγος, περιμένων ἀνυπομόνως τὴν διαταγὴν, ἤρξατο ταχέως βαδίζων παραπλεύρως τοῦ Μαξιμοῦ, ρίψαντος τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ μέγαρον τῆς ἀγνωστού.

— Ἡ κάμαρά της φαίνεται δὲν ἔχει παράθυρα 'στὸ δρόμο, ἐσκέφθη. Θὰ ἔβλεπα φῶς, καὶ τότε εἶνε σκοτεινὰ.

— Καλὰ τὸ εἶχα σκεφθεῖ, ἀνέκραξεν ὁ Γῶγος, μὰς 'πῆραν τὸ καταπόδι, ἀλλ' εἶνε ἀκόμη μακρὰ.

Ὁ Μαξιμὸς ἐπεστράφη καὶ εἶδε τρεῖς νυκτοπλάνους βαδίζοντας διὰ τῆς ὁδοῦ *Ζουφροά* χωρὶς νὰ βιάζωνται.

Τῷ ἐφάνη παράξενος ὁ τρόπος οὗτος, ὁ τῶσφ διακριτικὸς τοῦ ἀκολουθεῖν ἀνθρώπων, τὸν ὅποιον πρόκειται νὰ κλέψωσιν. Οἱ συνήθειες κλέπτει λαμβάνουσιν ὀλιγωτέρας προφυλάξεις εἰς τὰς ἐκστρατείας

των. Ἀλλὰ τὰ συμβάντα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἦσαν ὅλα ἰδιόρρυθμα.

— Καθὼς ἐννοῶ, ἐπιθύριεν, οἱ κύριοι αὐτοὶ θέλουν νὰ ἐκλέξουν τὸ κατάλληλον μέρος.

— Αὐτὸ καὶ γὰρ σὰς εἶπα, κύριε Μαξιμίε.

— Ναι, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ 'βροῦνε μοναξιά, καὶ τότε . . .

— Ἐνα μόνο ἐρημικὸ μέρος θὰ περάσωμε. Τώρα 'ποῦ θὰ γυρίσωμε δεξιὰ 'στὸ βουλεβάρ *Μαλέριπ*. Ἐκεῖ 'μοιάζει μὲ τὴν δένδρστοιχίαν *Βι.λιέρ*. Ἐκεῖ εἶνε φαρδύς ὁ δρόμος καὶ φαίνονται οἱ κλητῆρες ὅταν ἐρχωνται. Θὰ φθάσωμε ὅμως γρήγορα εἰς τὸν δρόμον *Καρδιέ* 'στὴν εἰσοδὸν εἶνε τὸ καφενεῖο καὶ 'λίγο πειρὸ πέρα κάθεται ἡ μάμμη μου.

— Κάθεσαι μαζὺ της;

— Ναι, κύριε Μαξιμίε. Ἡ μάμμη μου κοιμάται μέσα 'στὸ καμαράκι, καὶ γὰρ εἰς τὸ πατάρι. Ἄν θέλετε περιμένετε μέσα ἐκεῖ, καὶ πάω καὶ σὰς 'βρίσκω ἓνα ἀμαξάκι.

— Ναι, ἀλλὰ ἡ μάμμη σου θὰ κοιμηταί τέτοια ὥρα.

— Ἄ, μπά. Μὲ περιμένει καὶ θὰ ἦνε ἀνήσυχη γιὰτὶ ἀργησα πολὺ. Κάθε βράδου φεύγω ἀπὸ τὸ σκέτιν σταῖς ἐνδεκάμισον καὶ σταῖς δώδεκα παρὰ δέκα εἶμαι σπῖτι.

— Ἐνῶ ἀπόψε ἔκαμες ἓνα γύρω γιὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσης. Γιατί μὲ ἀκολούθησες;

— Τώρα θὰ σὰς πῶ, κύριε Μαξιμίε. Ὅταν βγαίνατε ἔξω σεῖς μὲ μιὰ κυρία, ἐγὼ ἔφευγα. Ἐπεράσατε δίπλα μου, ἀλλὰ δὲν μὲ εἶδατε. Ἐπήρατε τὴν ὁδὸν *Τίβολι* καὶ τὴν ὁδὸν *Λορδίνο*. Ἦτανε καὶ 'μένα ὁ δρόμος μου αὐτός.

— Μήπως τὴν ξέυρεις ἐκεῖνη τὴν κυρία;

— Δὲν τὴν 'πρόσεξα, μὰ θαρρῶ πῶς δὲν τὴν ξέυρω. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσω, ὅταν ἐπεράσατε τὴν πλατεῖα τῆς *Εὐρώπης*, ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς 'ποῦ ἐκάθονταν 'στὸ φρέσκο, ἐσηκώθησαν καὶ σὰς 'πῆραν τὸ κατόπι. Αὐτὸ δὲν μοῦ πολυάρεσε. Τότε ἔτρεξα, τοὺς 'πρόφθασα, ἐπήγα δίπλα τους, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν καὶ ἀκουσα ἓνα 'ποῦ ἔλεγε: Πρέπει νὰ περιμένωμε νὰ ἦνε μοναχὸς του' θὰ τὸν πιάσωμε ὅταν γυρίσῃ.

— Διατί δὲν ἤλθες νὰ μὲ εἰδοποιήσης;

— Ἦθελα νὰ ἐλθῶ, ἀλλὰ δὲν μοῦ πήγαινε, ἐξ αἰτίας 'ποῦ ἦτανε ἡ κυρία. Ἦξευρα πῶς δὲν θὰ σὰς πειράξουν ὄσφ ἤσαστε μαζὺ. Καὶ ἀντὶ νὰ πάω ἀπὸ τὴν ὁδὸν *Ρώμης*, ἐπήγα ἀπὸ 'πίσω τους, χωρὶς νὰ μὲ προσέχουν, γιὰτὶ ἦμουν 'στὸ ἄλλο πεζοδρόμιον. Μονάχα, ὅταν εἶδα πῶς ἐμβήκατε εἰς τὴν ὁδὸν *Ζουφροά*, ἔτρεξα, ἐπέρασα τὴν δένδρστοιχίαν *Βι.λιέρ* καὶ ἤλθα πρῶτος ἀπ' αὐτούς. . . Ἐφθάσαμεν ὅμως 'στὸ βουλεβάρ. Ἐχετε καλὰ πόδια; Τρεχεῖὸ νὰ πᾶμε εἰς τὴν ὁδὸν *Καρδιέ*, γιὰτὶ εἶνε ἀπὸ 'πίσω μας.

Ὁ Μαξιμὸς ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ὅτι οἱ διώκται ἐπλησίαζον, ἔκρινε λοιπὸν καλὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ Γῶγος.

Ἐφθασαν ὅπου συναντᾶται ἡ ὁδὸς Ζουφροᾶ καὶ τὸ ἀτελεύτητον βουλευτὴρ **Μαλέρμπ**, ἐκτεινόμενον δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ἐξ ἑνὸς μὲν μέχρι τῆς πλατείας **Μαγδαληνῆς**, ἐξ ἄλλου δὲ μέχρι τῆς πλατείας **Βαγγράμης**.

Ἐστρεψαν δεξιὰ τρέχοντες.

— Ἀκοῦς; ἠρώτησεν ὁ **Μάξιμος**. **Θαρρῶ** πῶς μᾶς κυνηγοῦν.

— Σὰς τῶξα πεῖ, ἀπεκρίθη ὁ παῖς, ἀλλὰ δὲν τοὺς φοβοῦμαι πεῖ.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς μᾶς φθάνουν ὀλοένα. Γιὰ δέ. . .

— Ἔννοια σὰς, καὶ θὰ σταματήσουν. Βλέπετε ἐκεῖνα τὰ δύο φῶτα; Εἶνε ἀμαξί χωρίς ἀγῶγι καὶ πᾶει σιγά - σιγά. Ἐ! ἀμαξά, μὲ τὴν κοῦρσα κ' ἕνα φράγκο γιὰ νὰ πιῆς.

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ὁ ἀμαξηλάτης ἐμαστιγῶσε τοὺς ἵππους καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τοὺς κατέφθασεν. Ὁ **Γῶγος** ἤνοιξεν ἀμέσως τὴν θυρίδα.

— Ἀνέβα μαζύ μου, εἶπεν ὁ **Μάξιμος**· δὲν θὰ σ' ἀφήσω μοναχὸν σ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους.

— Μὴ φοβάσθε. Νὰ μὴ μὲ λέν **Γῶγο** ἂν μὲ πιᾶσουν. Ἄ! γιὰ δέτε τους, γυρίζουν πίσω. Ἐκατάλαβαν πῶς δὲν ἔμπορῶν νὰ κάνουν τίποτε. Πᾶτε σίτιτι σὰς, ἔ;

— Ναί, ὁδὸς **Σσιατωδῶν**, 99.

— Ἀμαξά, ἀκουσες; Καληνύκτα, κύριε **Μάξιμ**. Ἐγὼ τοῦ δίνω γιὰ τὴν ὁδὸν **Καρδιεῖ**. Ἀργήσα πολὺ καὶ ἡ μάμμη μου θὰ ἦνε σκασιμένη.

— Εὐχαριστῶ, **Γῶγο**, ἐφώνησεν ὁ **Μάξιμος** πηδῶν ἐν τῇ ἀμαξί, μοῦ ἔκαμες μεγάλην ἐκδούλευσι καὶ θὰ σέ θυμοῦμαι, γιὰτὶ τὴν γλύτωσά φθηνά. Καθὼς καὶ τὸ βραχιόλι, προσέθηκε χαμηλοφώνως.

Ε'

Αἱ κατὰ τετράδα παρὰ τῷ κ. **Δορζέρ** διδόμεναι ἐσπερίδες οὐδέποτε ἦσαν ἀρκούντως εὐθυμοί. Γέροντές τινες, φίλοι τοῦ τραπεζίτου, αἱ γυναῖκες των καὶ αἱ θυγατέρες, ἀπετέλουν σχεδὸν τὸ ὅλον τῶν ἐβδομαδιαίων συναθροίσεων, καθὼς καὶ δύο ἢ τρεῖς τῶν τοῦ τραπεζιτικοῦ καταστήματος καὶ τοῦ οἴκου, ἡ παιδαγωγός, δηλαδὴ, ὁ ταμίας καὶ ὁ γραμματεὺς.

Ὁ ἀνεψιὸς σπανίως ἤρχετο, ἔτι δὲ σπανιώτεροι κύριοιτινες, ἀνήκοντες εἰς τὸν τραπεζιτικὸν κόσμον καὶ ἐρχόμενοι ἐκεῖ διὰ τοὺς ὥραίους ὀφθαλμοὺς τῆς δεσποινίδος **Δορζέρ** ἢ μᾶλλον διὰ τὴν προικὰ τῆς.

Τοὺς ἐδέχοντο καλῶς, ἀλλὰ δὲν ἐνεθάρρουν τὰς ἐλπίδας των. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκεῖνοι ἐβαρύνοντο ν' ἀκούουν αἰωνίως σονάτας à quatre mains ἢ νὰ παίζουσι τὸμπολα, ἀντὶ δεκαλέπτου τὴν χάριτα, ἔπαυον πλέον νὰ ἔρχονται.

Ὁ **Ροβέρτος** δὲ **Καρνοέλ** ποτὲ δὲν ἔλειπεν, ἀλλὰ καὶ ὁ **Ἰούλιος Βινιόρ** σπανιώτατα καθυστέρει.

Ἀφ' ὅτου ὅμως ὁ **Ροβέρτος** ἀπῆλθεν, αἱ ἐσπερίδες τοῦ κυρίου **Δορζέρ** ἀπώλεσαν πᾶσαν χάριν καὶ εὐθυμίαν.

Ἡ Ἀλίχη ἔχασε τὴν φαιδρότητά της,

ὁ πατήρ της ἐφαίνετο δύσθυμος καὶ ἀπυσχολημένος καὶ ὁ **Βινιόρ** σοβαρότερος καὶ πλέον βεβουλισμένος εἰς τὰς σκέψεις του παρὰ ποτε. Μόνος ὁ **Μάξιμος** δὲν ἤλλαξεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο παρὼν ὅτε οἱ ἑπτὰ οἱ ὀκτὼ συνδαιτυμόνες τοῦ κυρίου **Δορζέρ** μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τὸ δεῖπνον, τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς τοῦ σκέτιν, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ ἔχη τόσα λυπηρὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ **Βινιόρ** προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἐκαθίσθη κατὰ διατάξιν αὐτοῦ παρὰ τῆ δεσποινίδι **Δορζέρ**. Πρώτην ταύτην φοράν τῷ παρεχωρεῖτο τοιαύτη εὐνοια καὶ προσεπάθησε τὸ κατὰ δύναμιν νὰ φανῆ ταύτης ἀντάξιός. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἦν ἐκ φύσεως δεῖλός καὶ πρὸ αὐτοῦ παρενεβάλλετο ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀτυχοῦς φίλου του, ἡσυνδιάλεξις ὑπῆρξεν ἀνευ ζωηρότητος.

Ὁ πατήρ θέλων νὰ τὸν ἐξυψώσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης του, τὸν ἠρώτα ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε κατὰ βάθος, ἀλλὰ τὰ οικονομικὰ ταῦτα ζητήματα οὐδεμίαν ἐπροξένουν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ἀλίχην.

Ἡ παιδαγωγός, πεπαιδευμένη καὶ σεβασμιαία χήρα, δὲν εἶχε ζωηρὸν πνεῦμα, καὶ δι' αὐτὸ οὐδὲ πρὸς προσέθετον εὐθυμίαν εἰς τὰς διασκέδασεις τῶν σοβαρῶν τούτων. Οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι ἦσαν ἅπαντες ἀντίτυπα τῶν πρώτων. Παλαιοὶ ἔμποροι, κερδίσαντες περιουσίας, ἀλλ' οὐδέποτε καταπίψαντες τὸν καιρὸν των ἵνα μάθωσι πῶς συνδιαλέγονται. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν συνδιελέγοντο περὶ τῶν ὑποθέσεων των, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς τὸν αὐτὸν συρμῶ.

Ὁ μᾶλλον τῶν λοιπῶν εὐθυμὸς ἦν ὁ κύριος **Καρμαρέ**, περιηγήθεις χάριν τοῦ ἐμπορίου του ἀνὰ πάντα τὸν κόσμον καὶ διηγούμενος λίαν εὐαρέστως, παραδόξως ἰστορίας καὶ διάφορα συμβᾶντα τῆς Ἀμερικῆς ἢ τῆς **Κοχιγκίνης**.

Οἱ λοιποὶ χρηματισταὶ ἐξεπλήττοντο λίαν διὰ τὴν προτίμησιν ἣν ἐπεδείκνυεν ὁ τραπεζίτης εἰς τοὺς ἤλικια διασκεδαστικούς τούτους κυρίους. Ἀνθρωποειδὲς πλουτίσαντες ὡς ἐξ ἀπίνης ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ τὸν κατηγοροῦν ὅτι δὲν ἤξευρε νὰ φανῆ εὐγενής.

Αὐτὸς ὅμως ἠδιαφόρει καὶ ἤρκειτο νὰ εἶνε εὐτυχής, καθ' ὃν τρόπον αὐτὸς ἐνόηει.

Πρὸ τίνος ὅμως δὲν ἦτο εὐτυχής, διότι αὐτὸς μόνον διὰ τὴν κόρην του ἔζη, τῆς ὁποίας ἔβλεπε νῦν αἰμάσσουσαν τὴν καρδίαν. Μάτην ἤλπισεν ὅτι ὁ χρόνος ἤθελεν ἐπουλώσει τῆς ἀγαπητῆς του κόρης τὰς πληγὰς· τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐφαίνετο ἀνόητον ὡς πρὸς τὴν Ἀλίχην. Ἐβλεπε δὲ καὶ αὐτὸς ὅτι ἡ ζωὴ τῶν συναναστροφῶν του ἕως ὁ **Ροβέρτος**, μετὰ τὴν ἀπότομον ἀναχωρήσιν τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ἡ ἀνία καὶ ἡ θλίψις. Ὁ κ. **Δορζέρ** ὅμως ἀπεσκήρηνε τὴν καρδίαν του κατὰ τοῦ αἰσθήματος τούτου τῆς λυπηρᾶς ἀναμνήσεως, διότι ἦν πεπεισμένος ὅτι ὁ ἀπὼν εἶχεν ἐκτελέσει αἰσχροὺς πράξιν. Ἐνίοτε ὅμως τὸν ἐλυπεῖτο καὶ κατηγορεῖ ἑαυτόν, διότι τὸν ὤθησεν εἰς ἔγκλημα διὰ τῆς ἀποτόμου ἀρνήσεώς του.

Ἐχαιρε, διότι δὲν τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν

δικαιοσύνην καὶ ἤρχετο νὰ διαφύγῃ τὴν καταδίωξιν τοῦ **Ρώσσο** ἐκεῖνου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδὲ πρὸς συνεπάθει.

Ἐὐχαριστεῖτο δὲ λίαν καὶ διότι ὁ **Ἰούλιος Βινιόρ** ὑπερῆσπιζετο τὸν φίλον του, προσεπάθει δὲ παντοίοις τρόποις νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ παρὰ τῇ Ἀλίχῃ, τὴν ὁποίαν τῇ ἐπεφύλασεν ὡς σύζυγον κατὰ τὰς πατρικὰς του θεωρίας.

Οἱ φίλοι του, ἠγνόουν τὸ συμβᾶν τοῦ χρηματοκοιτιοῦ, ἡ δὲ αἰτία τῆς αἰφνίδιας ἀναχωρήσεως τοῦ **Ροβέρτου** δὲ **Καρνοέλ** δὲν τοῖς ἐφαίνετο ἀρκούντως πιθανή, καὶ ὑπῆρχεν ὑπόνοια ὅτι συνέβη οικογενειακὸν τι δράμα. Εἰς τὴν ἐπίρρωσιν δὲ τῆς ἰδέας ταύτης συνετέλει καὶ ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου ἐντελής ἀποσιώπησις τοῦ ὀνόματος τοῦ γραμματεῶς.

Τὴν ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ **Ροβέρτου** ἐπελθοῦσαν ψυχρότητα δὲν ἤρκεσαν νὰ ἐξαιψώσιν αἱ διηγῆσεις τοῦ κ. **Καρμαρέ**.

Εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι ἦσαν γνωσταὶ καὶ ἤρχιζαν πάντοτε στερεοτύπως: *Εἰς τὰς Ἰνδίας ἦ: ὅταν ἦμουρ εἰς τὸ Μοντεβίδεο*. Ἀνεκουφίσθησαν λοιπὸν μὲγάλως πάντες, ἅμα ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν ἵνα πῖωσι τὸν καφέν. Ἡ Ἀλίχη, ὡς πάντοτε, τὸν προσέφερεν ἡ ἰδία, ἀλλ' ἔσπευσεν εἰς τοῦτο ἵνα ταχέως ἀπαλλαγῇ τῶν καθηκόντων της.

Οἱ ὅμιλοι εἶχον ἤδη σχηματισθεῖ καὶ αὐτῇ ἐπεθύμει λίαν ν' ἀπομονωθῇ πρὸς καιρὸν. Αἱ γυναῖκες ἐκάθηντο περὶ τὴν θερμάστραν, οἱ ἄνδρες διελέγοντο περὶ πολιτικῆς, καὶ ὁ **Βινιόρ** τεταπεινωμένος, διότι ἐδείχθη τοσοῦτον ἀδέξιός εἰς τὴν τράπεζαν, ἵστατο μεγαγχολῶς ἀπωτέρω.

Ἄμα εἶδε τὴν δεσποινίδα **Δορζέρ** ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν ἵνα τῷ δώσῃ τὸν κυαθίσκον ἡσθάνθη φρικίασιν ἐφοβεῖτο μήπως ἂν ἐπεχειρεῖ νὰ τῆς εἴπῃ ἐπίχαριν τινα ὀμιλίαν, ἔλεγεν ἀνοησίαν. Ἄλλως ὅμως συνέβη, διότι ἀντὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν θέλῃ γλυκύτερον τὸν καφέ του, ἤκουσε προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ **Καρνοέλ**.

— Ἀλήθεια λοιπὸν δὲν σὰς ἔγραψε; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ ταμίας ὠχρίασας ἐψιθύρισε:

— Ὁχι, δεσποινίς. . . δηλαδὴ ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγε.

— Καὶ. . . πρὶν νὰ φύγῃ;

— Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἀναχωρήσεώς του, μοῦ ἀφῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὀλίγας λέξεις ἀποχαιρετισμοῦ.

— Δὲν σὰς εἶπε ποῦ ἐπήγαινε;

— Ὁχι, δεσποινίς. Μοῦ ὑπεσχέθη ὅμως νὰ μοῦ γράψῃ ὀγλήγωρα ἵνα μὲ πληροφορήσῃ περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ δὲν ἐκράτησε τὴν ὑπόσχεσιν του. Ἀπέθανε, δὲν εἶν' ἔτσι; ἠρώτησεν ἡ νεανὶς διὰ φωνῆς πνιγομένης:

— Νὰ πεθάνῃ! αὐτὸ εἶνε τρομερὸν, ἐψιθύρισε ὁ **Βινιόρ**, σχεδὸν καὶ αὐτὸς συγκεκινημένος. Δὲν τὸ πιστεύω. Τὴν προηγουμένην τῆς ἀποφάσεώς του μοῦ ὤρκισθη πῶς δὲν θὰ σκοτωθῇ, μοῦ εἶπεν ὅτι ἡ αὐτοκτονία εἶνε ἀναδρεῖα.

— Ἡ αὐτοκτονία! ἐσκέπτετο λοιπὸν ν' αὐτοκτονήσῃ!

— Δυστυχώς, ναί. Ἦτο ἀηλιτισμένος. Εἶχε λάβει συνέντευξιν μετ' τὸν κύριον Δορζέρ. . .

— Καὶ τοῦ ἀπηγόρευσε νὰ σκέπτεται ὅτι ἔμπορεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ. Τὸ ξέυρετε, ἀφοῦ ἦθε φίλος του. Δὲν σὰς ἔκρυπτε τίποτε. Θὰ σὰς τὰ εἶπεν ὅλα. Μόνον αὐτὸ σὰς εἶπεν ;

Ἐπιβουρὸν ἐδίστασεν. Ἡ ἀνέλπιστος αὐτῆ ἀνάκρισις τὸν ἐθορύβει, καὶ ἠύχετο ὅπως τὸν ἀπαλλάξῃ τις τῆς θέσεως ἐκείνης.

— Εἶνε ἀδύνητον νὰ μὴ σὰς ὠμίλησε γιὰ μὲ, ἐπανελάθει ἡ Ἀλίχη δι' ὕφους σταθεροῦ. Θέλω νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε.

— Δεσποινίς, ἐψιθύρισε ὁ δυστυχῆς νέος, μὲ θέτετε εἰς τρομερὰν στενοχωρίαν. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὰς λυπήσω ἂν σὰς εἶπω ὅτι ὁ Ροβέρτος. . .

— Τελειώσατε.

— Ἐπίστευσεν ὅτι ἐπιδοκιμάζετε τὴν ἀρνησιν τοῦ πατρός σας.

— Δηλαδῆ, ἐπίστευσεν ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ πλέον, ὅτι ἐλησμόνησα τὸν ὄρκον μου. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ ξαναἰδῇ ;

Ἐπιβουρὸν κατένευσε.

— Καλλίστα, κύριε, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐλοκίαν ὑμῶν, εἶπεν ἡ Ἀλίχη. Μὴν ἐρώτησιν ἀκόμη νὰ σὰς ἀποτείνω. Πιστεύετε ὅτι ὁ κύριος δὲ Κερνοὐλ εἶνε ὁ αὐτοῦργος τῆς ἀτιμωτικῆς πράξεως διὰ τὴν ὁποίαν τὸν κατηγοροῦν ;

— "Ὅχι, κυρία, ὄχι, δεσποινίς, ἀνεκράξεν ὁ ταμίας, ὁ Ροβέρτος δὲν εἶνε... ἀδύνατον νὰ ἦνε κλέπτης." Ἄν ἔμενε, κενεὶς δὲν ἠθέλε τὸν κατηγορήσει. Ὑπάρχει εἰς τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν μυστήριον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξηγήσῃ τὸ μέλλον. Θὰ εὐρεθῇ ὁ ἀληθὴς ἔνοχος καὶ τότε ...

— Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν ;

— Ἄν θέλω ; διαθέσατέ με ὅπως θέλετε· λογίζομαι εὐτυχῆς, διότι θὰ σὰς ὑπηρετήσω, καὶ ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης τοῦ φίλου μου.

Ἡ Ἀλίχη προσέβλεπεν ἀτενῶς τὸν Βιουρὸν. Εἰς τοσοῦτον παθητικὴν ἐξομολόγησιν, τὰ δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ μόλις ἐδυνήθη νὰ τῷ εἶπῃ :

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας. Ἦμην προκατειλημμένη καθ' ὑμῶν. Ἀπὸ σήμερον διὰ μιᾶς λέξεως ἠνώθημεν εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Εἶσθε σύμμαχος μου καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε πεποιθήσιν ἐπὶ τῆς συμπαθείας μου.

Ἐπειδὴ δὲ εἶδε πλησιάζοντα τὸν πατέρα της, προσέθηκεν :

— Θὰ τὸ φυλάξετε μυστικόν, δὲν εἶν' ἔτσι ; Τὴν τετάρτην πάλιν θὰ σὰς ξαναἰδῶ. Ἴσως ἔχω νὰ σὰς εἶπω κανὲν νέον καὶ νὰ ζητήσω τὴν γνώμην σας.

— Κατὰ τίνος συνομιλεῖτε λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης προστρέβων τὰς χεῖρας.

Ἦτο καταγοητευμένος ὁ κύριος Δορζέρ βλέπων τὴν κόρην του διαλεγομένην μετ'

οἰκειότητος πρὸς τὸν προοριζόμενον αὐτῆ σύζυγον.

— Ὁ κύριος Μάξιμος Δορζέρ, ἀνήγγειλεν ὑπέρβητος ἐν στολῇ.

Ἡ εἰσοδος τοῦ Μάξιμου εἰς τὴν σιγηλὴν ταύτην αἰθουσαν προὔζειν αἰσθησιν, διότι ἔφερε πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ ἀρετὴν προμήθειαν παρισινής εὐθυμίας καὶ διηγήσεων καὶ ἀποζημιῶσιν διὰ τὰς ἐφ' ὀλόκληρον τὴν ἐβδομάδα συνήθεις διαλέξεις.

Τὴν ἐσπέραν ὅμως ἐκείνην τὸν ἐδέχθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ, διότι ἡ ἀνία ἦτο μεγαλειτέρα.

Αἱ κυρίαί ἐστρεψαν τὴν κεφαλὴν ἵνα ἐξετάσωσι περιέργως τὸν εὐθυμον τοῦτον νεανίαν, τὸν διερχόμενον τὸν βίον του εἰς κόσμον ἄγνωστον αὐταῖς.

Οἱ δὲ ἄνδρες ἐπλησίασαν ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τύχωσιν ἀνεκδότων τινῶν ἐλαφρῶν.

Καὶ ἡ κυρία Μαρτινὼ ἔτι, ἡ αὐστηρὰ παιδαγωγός, ἐχάρη ὅτε τὸν εἶδεν. Ἡ συνδιάλεκξις του τῇ ἤρесе, τὰ ἀστεῖά του τὴν διεσκέδαζον, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν ὑπερέβαινε τὰ ὅρια.

Ἄλλ' οὐδὲ ὁ Βιουρὸν δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος τῷ ὑπεσέθη νὰ τὸν βοηθήσῃ παρὰ τῇ ἐξιδέλφῃ του. Ὁ Μάξιμος, ἦν δι' αὐτὸν τὰ μάλλα ἀναγκαῖος, καὶ ἔχαιρεν ὅτι εἶχε νὰ τῷ διηγηθῇ τὰ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας του.

Ἡ Ἀλίχη ἠγάπα τὸν ἐξάδελφόν της. Καὶ ναὶ μὲν τὴν ἐπείραζε κάποτε δι' ἀπρεπῶν τινῶν λόγων, ἀλλ' ἐκείνη τῷ ἐσυγχώρει ὅλα ταῦτα, διότι ἤξευρεν ὅτι εἶχε καλὴν καρδίαν. Δι' αὐτὸ, ἄμα εἰσῆλθε, τῷ ἐμειδίασε, καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ἔτι τὸν ὑπεδέχθη εὐμενέστατα.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰετοπος

ΕΠΙΚΟΙΟΥ ΠΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια].

Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ εἶνε ἡ ἰδίᾳ πάντοτε ἱστορία πλείστων γυναικῶν, ἀναγκαζομένων ὑπὸ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου νὰ ἐκλίπωσιν ἀπὸ τοῦ ὠραίου τοῦ ἔρωτος οὐρανοῦ, ὅπου τοσοῦτον ἀγαπῶσι νὰ περιπλανῶνται. Ἐπιπνοὺς ὑποταγῇ ἐφαίνετο ἐν αὐταῖς, πλὴν ἡ ἐρώσα γυνὴ ἀπεκαλύπτετο ἀνὰ πᾶσαν λέξιν. Προφανῶς ὁ Ἀλβέρτος ἦν τὸ πᾶν διὰ τὴν κυρίαν δὲ Σερὰν, ἥτις εἶκοσι καὶ ἑννεαετίς, ζῶσα σχεδὸν μεμονωμένη, ζωηρὰ, ἐνθερμος, εὐρίσκειτο ἐν πλήρει τῆς καλλονῆς καὶ τῶν πόθων αὐτῆς ἀναπτύξει.

Ὁ ἔρως ἀμφοτέρων ἠῦξεν ὡσημέραι, ὑποθαλάπνομος ἐκ τῆς ἀποστάσεως, τῆς ἐρημίας, τῶν ἀκαρτήτων πόθων καὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

— Ἀτυχῆς Μαρία, μοὶ ἔλεγεν ἐνίοτε ἀπελπισ, δὲν εἶναι θλιβερόν νὰ ἀγαπῶ αὐτὴν τοσοῦτον, νὰ σκέπτομαι ὅτι τὸ ὠ-

χρὸν καὶ χάριεν πρόσωπόν της θὰ μακρῆθαι μακρὰν μου, ὅτι οἱ μεγάλοι μέλανες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ θ' ἀπολέσωσι τὴν λάμψιν των καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῶ ἴσως ἢ παρηλλαχμῆν ὑπὸ τοῦ χρόνου ;

Κατὰ παράδοξον συγκυρίαν, αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Μαρίας, προέδιδον ὁμοίαν θλίψιν. Ἐν μιᾷ τούτων περιείχοντο αἱ ἐξῆς φράσεις :

«Φοβοῦμαι σφόδρα, φίλτατέ μοι, μὴ οὐδέποτε ἐπανιδῶμεν ἀλλήλους, μὴ δὲν ἐπανεύρης τὴν γυναῖκα ἣν ἠράσθης. Ἀπό τινος ὑποφέρω. Νομίζω ὅτι ἡ καρδία μου ἐνεκρώθη πρὸς πᾶσαν ἐλπίδα. Πιστεύω ὅτι αὐτὴ θὰ εἶχεν ἀνάγκην ἰσχυρᾶς ἡλιακῆς ἀκτίνος ὅπως καὶ πάλιν ἐμφυχωθῇ».

— Τὸ βλέπετε, μοὶ εἶπε τότε ὁ Ἀλβέρτος, καὶ αὐτὴ λυπεῖται καὶ ἀποθαρρύνεται.

Εἶτα εἰσάγων τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ κόλπῳ του :

— Ἐν τούτοις, ἔχει δίκαιον. Δεσμὸς ὡς ὁ ἰδιόχος μας εἶναι μωρία.

— "Α! τῷ εἶπον μετὰ πικρίας, ἰδοὺ καὶ ἄλλος ἐπιπόλαιος ἔρως, ὅστις ἀφίπταται.

Οὐδὲλως ἐπίστευεν ὅτι ἦν τοῦτο ἀληθές. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία. Τῇ ἔγραψε δὲς, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη καὶ οὕτω ἀπέσχεεν ὀλοτελῶς. Ἄλλ' ὅμως, ἄετις ποτε τὴν ἀνσπόλει καὶ δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σιγὴν της. Ἐνίοτε, κατὰ τὴν ἐσπέραν, ὅτε καθήμενος ἐπὶ τῆς ἀμμου τῆς ἀκτῆς, ἐβλέπομεν τὸν ἥλιον δύοντα ἐν νεφέλαις ἐρυθραυγέαι, μοὶ ἔλεγεν :

— Ἐτελείωσεν εἰμῶθα προφανῶς διὰ παντὸς χωρισμένοι καὶ ὅμως ὠνειροπόλησα νὰ ζήσω μετ' αὐτῆς εἰς τινὰ τοῦ κόσμου γωνίαν, εἰς μακρυνὴν τινὰ καὶ εὐδαίμονα ἔρημον.

— Ὅχι ἐδῶ, βεβαίως.

— "Ὄ! ὄχι, διότι θὰ εὐχαριστηθῶ, ὡς σύ, ν' ἀφήσω τὴν φρικώδη αὐτὴν χώραν· ἀλλ' ὠνειροπόλουν χαρίεσσάν τινὰ κατοικίαν βλέπουσαν πανταχόθεν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ὀριζομένην, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ ὑψιτενῶν δένδρων καὶ ἐδάφους πλήρους ἀνθέων, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ὑπὸ πτηνοκομείων ὅπου ἄδουσι καὶ ἵπτανται σπίνοι καὶ ποικιλανθίδες καὶ τὰ μαγευτικὰ καὶ ὑπερφυσικὰ ἐκείνα πτηνὰ μὲ τὰ πορφυρᾶ των πετρώματα καὶ τοὺς ζωηροὺς αὐτῶν ὀφθαλμούς.

— Ναί, ὄνειρον. . . ἐν Βρασιλίᾳ μετ' ἐκατὸν ἀνδραπόδων καὶ πεντήκοντα χιλιάδων λιρῶν εἰσοδήματος.

— Ἐχεις δίκαιον, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἀλβέρτος, τὰ πάντα γίνονται ἀναμφιβόλως διὰ τὸ καλὸν μας.

Ἡ πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Σερὰν κλίσις του μὲ ἀνησυχεῖ σφόδρα. Ἄν καὶ προσπαθῶν νὰ λησμονήσῃ τὴν Μαρίαν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐν τούτοις ἔπαυεν ἀναπολῶν αὐτήν. Ὁ Ἀλβέρτος πρὸ μικροῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Ἦν ἡδὴ ἀνήρ. Μεγάλῃ ἠθικῇ τε καὶ φυσικῇ μεταβολῇ ἐξετελέσθη ἐν ἑαυτῷ. Σὺν τῇ ἡλικίᾳ, ἀπώλεσε καὶ τὸ χα-

ρακτηρίζον αὐτὸν ἀμέριμον καὶ κοῦφον ἐκεῖνο, ὅπερ ἐγνώρισα ἄλλοτε. Ἡ διάνοιά του ἐγένετο ἡμερος καὶ σοβαρά. Ἐφαίνετο ὅτι ὁ χαρακτήρ καὶ τὰ αἰσθήματά του μετεβλήθησαν κατὰ τὸν ναυτικὸν διετῆ βίον μας.

Ἐν τούτοις οἱ μῆνες διεδέχοντο ἀλλήλους, ἡμεῖς δ' ἐπανήλθομεν ἐπὶ τέλους ἐν Γαλλίᾳ· ἐπιτυχόντες δὲ ἄδειαν ἀπουσίας, ἐπορεύθημεν εἰς Παρισίους.

Εὐρισκόμεθα αὐτόθι πρὸ τριῶν μηνῶν, καὶ ὁ Ἀλβέρτος δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὴν Μαρίαν. Ἀπαξ μόνον μοι εἶπεν:

— Ἐὰν ἐπήγαινον εἰς Φουγέρην διὰ νὰ μάθω τί ἀπέγεινεν; . . .

— Ἴσως θ' ἀνησυχεῖς αὐτὴν πάρα πολὺ, τῷ ἀπεκρίθην.

Ὁ Ἀλβέρτος ἐκυψε τὴν κεφαλὴν. Ὁ φόβος μὴπως ταραχθῆ ἢ ἡσυχία γυναικὸς εἶνε ἡ φοβερωτέρη δοκιμασία δι' εὐγενῆ χαρακτήρα. Ἐὰν οὗτος πραγματοποιηθῆ, ὁ ὑπερόπτης ἔρως ἀποκρούεται εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ἵνα μὴ ἐξέλθῃ πλέον.

Ἐσπέραν τινὰ εἰσήλθεν εἰς τὸ Κωμικὸν Μελόδραμα. Μετ' ὀλίγον ἤρξατο ἡ πρώτη πράξις τοῦ *Μέρους τοῦ Διαβόλου*. Ὁ Ἀλβέρτος ἐνεθυμήθη ὅτι πρὸ τριῶν ἐτῶν ὡς ἔγγιστα καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν, εἶδε παριστανόμενον τὸ αὐτὸ μελόδραμα εἰς Βρέστην. Ἐστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνὴν καὶ ἔβλεπε μηχανικῶς πῶς τοὺς πρὸ αὐτοῦ. Αἶφνης ὠχρίασεν.

Ἐν τινι θεωρεῖω παρετήρησε τὴν Μαρίαν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἦν πλέον ὡς ἄλλοτε φαιδρὰ ἐξ ἔρωτος καὶ εὐδαιμονίας, ἀλλὰ λίαν καταβεβλημένη, εἶχε δὲ ἐστραμμένον τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σκηνήν. Ὁ κύριος δὲ Σερὰν ἐκάθητο παρ' αὐτῆς. Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ, τὰ βλέμματά των συνητήθησαν. Αὕτη ὠχρίασε περισσότερο τοῦ Ἀλβέρτου, καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ κύριος δὲ Σερὰν ἠγέρθη ὅπως ἐξέλεθ. Ὁ Ἀλβέρτος ἀνῆλθε ταχεὶ βήματι τὴν κλίμακα, εἶδε τὸν κύριον δὲ Σερὰν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἔδραμε πρὸς τὸ θεωρεῖον, ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ εὐρέθη ἐν τῷ θαλαμίσκῳ τῷ ἐπέχοντι τόπον εἰσόδου.

Ἡ Μαρία ἦν ὀρθία καὶ περιέμενε. Ἀμφότεροι, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρωσιν, ἐροίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

Τοιαῦται στιγμαὶ ἐμπερικλείουσιν ἀπείρους ἀπολαύσεις.

— Ἀκουσον, εἶπεν αὐτῷ ἡ Μαρία, πρέπει νὰ σὲ ἴδω καὶ σοὶ ἐξηγήσω τὰ πάντα. Ἀλλὰ δὲν δύνασαι νὰ μείνης ἐδῶ περισσότερο. Ὁ σύζυγός μου δύναται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἔλθῃ καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τῷ ἀποκρύψωμεν τὴν ταραχὴν μας. Αὐριοῦν θὰ εἶμαι μόνη. Σὲ περιμένω μετὰ μεσημβρίαν ἵνα σοὶ εἶπω τὰ πάντα.

— Αὐριοῦν λοιπόν, ἐφέλλισεν ὁ Ἀλβέρτος ἀποσπώμενος τῶν βραχιόνων τῆς.

Εἶτε διότι ὁ Ἀλβέρτος ἐροβήθη παρατηρήσεις ἐκ μέρους μου, εἶτε διότι ἠγάπησε τότε τὴν κυρίαν δὲ Σερὰν πλείοτερον ἢ ἄλλοτε, οὐδὲ λέξιν μοι εἶπε περὶ τοῦ συμβάντος τούτου.

Τῆ ἐπιούσῃ, διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίας. Ἀμφότεροι περιεπτύχθησαν ὡς ἀνευρισκόμενοι ἔρασταί. Ὁ Ἀλβέρτος παρετήρησεν ὅτι ἡ κόμησσα ἔκλαιε.

— Τί ἔχεις; εἶπεν αὐτῇ, μὴπως πάσχεις;

— Τουναντίον, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, εἶμαι εὐτυχεστάτη. Ἀλλ' ὑπέφερα τοσοῦτον, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω εἰς τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν, ἥτις μὲ φονεύει.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, διηγήθητί μοι τὰ πάντα.

Καὶ ἐδράξατο τῶν χειρῶν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς.

— Ἐνθυμεῖσαι ἀναμφιβόλως, εἶπεν ἡ Μαρία, τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν σοὶ ἔστειλα. Μ' ἔβλεπες εἰς αὐτὴν λίαν κατηφῆ, πολὺ τεθλιμμένην, ἀλλὰ τοῦτο συνέβαινε, διότι εὐρίσκεσο τόσον μακρὰν, ὥστε πᾶσα συνέντευξις καθίστατο ἀδύνατος. Καὶ εἶτα ἐνόμιζον ὅτι δὲν μὲ ἠγάπας πλέον ὡς ἄλλοτε. Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ μου κενὸν ἦτο τοσοῦτον μέγα, ὥστε περιέπεσα εἰς βυθυτάτην μελαγχολίαν. Κατηγόρου τοῦ Θεοῦ, ἐνόμιζον ὅτι ἦν ἀδύνατον νὰ ὑπῆρχεν ἀτυχεστέρα ἐμοῦ. Ἡπατώμην. Ὁ Θεὸς πάραυτα μὲ ἐτιμώρησεν.

«Ἐσπέραν τινὰ, ἀφουπνίσθη ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῆς κοιμωμένης θυγατρὸς μου, ἥτις ἰσχυρὰς κατέβαλλε προσπαθείας ἵνα βῆξῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε. Τὸ στῆθος τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς. Ἐγερθεῖσα εὐρέθη ἀμέσως πλησίον τῆς. Τὴν ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν τῆς, πλὴν μ' ἔθεώρει μετὰ βλέμματος ἀγρίου. Τὰ τρυφερὰ μέλη αὐτῆς ἐκινούοντο σπασμωδικῶς. Ἐγεῖνα σχεδὸν παράφρων ἐκ τοῦ τρόμου· ἔσυρα ἰσχυρῶς τὴν ταινίαν τοῦ κώδωνος, τὴν ὁποίαν ἔθραυσα. Ὁ σύζυγός μου καὶ οἱ ὑπηρεταί μου ἔσπευσαν. Μόλις εἶδον αὐτοὺς καὶ προαίσθησις τις μὲ κατέλαβεν.

«Ἡ θυγάτηρ μου ἔχει τὴν λαρυγγίτιδα, ἐκραύγασα τότε, ἡ θυγάτηρ μου θ' ἀποθάνῃ! Ἐνα ἰατρόν, ἕνα ἰατρόν! τρέξατε, τρέξατε ταχέως!» Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρός ἦλθε. Δὲν ἠπατήθη πικτελῶς. Ἡ θυγάτηρ μου εἶχε τὴν φρικτὴν ἀσθένειαν, ἥτις οὐδέποτε ἰατρεύεται. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, φίλε μου, ἔμεινα παρὰ τὸ λίκνον τῆς θυγατρὸς μου, γονυπετής, νῆστις, ἐπισκοποῦσα τὰς ὀδύνας τῆς, ἃς ἐπεθύμουν καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς μου νὰ μετριάσω. Ἐλεγον κατ' ἐμαυτὴν ὅτι ἕνεκα τῆς παρανομίας μου ὑπέφερε, καθότι τὰ σφάλματα τῶν μητέρων προσβάλλουσι τὰ τέκνα. Πικρεκάλου, ἰκέτευον τὸν Θεὸν μετὰ κραυγῶν καὶ λυγμῶν ὅπως ἀφήσῃ νὰ ζῆσῃ τὸν γλυκύν μου ἀγγελον, ἀλλ' ἤμην βεβαίως κατηραμένη, διότι ὁ Θεὸς δὲν μὲ εἰσῆκουσε καὶ κατὰ τὴν τρίτην νύκτα ἀπώλεσα τὸ τέκνον μου. . . .»

Ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ταύτῃ ἡ Μαρία ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ Ἀλβέρτος δὲν ἀπεπειράθη νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἐστήριξε μόνον τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ συνέκλαυσεν.

Ἡ Μαρία ἐπανελάθε:

— Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐπομένων ὀκτῶ ἡμερῶν ἔζησα ἀνευ συναισθήσεως ἐξουδενωμένη. Ἀπώλεσα τὴν θυγατέρα μου, τὴν μόνην μου ἐλπίδα, τὴν μόνην μου παραμυθίαν, καὶ προέβλεπον ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συναπολέσω καὶ σέ, τὸν μόνον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἔρωτά μου. Πράγματι, εἶχον τὴν σταθερὰν ἰδέαν ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἐτιμώρησεν, ὅτι ὁ ἔνοχος ἡμῶν ἔρως ἐπροξένησε τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς μου. Δὲν ἠδύναμην πλέον νὰ σὲ ἀναπολήσω. Ὅτε ἐλάμβανον τὰς ἐπιστολάς σου τὰς ἔκαιον. Ἐπαύσας νὰ μοὶ γράφῃς. Τὸ πᾶν τότε ἐξησθένησεν ἐν ἐμοί. Οὐδεμίαν πλέον εἶχον νὰ κάμω θυσίαν εἰς τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος μου. Ἡ ὑγεία μου ἐφθάρη. Ἄγνοα πῶς ἔζησα ἀφ' ἐνὸς ἔτους. Ὁ σύζυγός μου ἐφοβήθη· συνεβουλεύθη τοὺς ἐμπειροτέρους ἰατροὺς, οἵτινες τῷ ἐπρότεινον ν' ἀλλάξωμεν διαμονήν. Ἐπέτυχε τέλος τὴν μετάρθεσιν ταύτην, ὥστε δὲν κατοικοῦμεν πλέον εἰς Φουγέρην, ἀλλ' εἰς Σάρτρην, ὅπου ἐπανερχόμεθα μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

— Εἰς Σάρτρην; ἀνεβόησεν ὁ Ἀλβέρτος. Ὅποια εὐτυχία! Ἐκεῖ ἔχω ἕνα θεῖον, παρὰ τῷ ὁποίῳ δύναμαι νὰ σὲ ἴδω.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Δουβούργος, κληρικὸς. Τὸν γνωρίζεις;

— Πολύ. Ἐρχετο συχνάκις εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Θὰ εὐρῶ τὴν πρώτην πικρουσιασθισομένην πρόφασιν ἵνα ἀναβάλω τὴν ἀναχώρησίν μου. Θὰ ἰχνογραφῆσω τὴν ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν τόσον ἀγαπᾶ.

Ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία ἤρξαντο μακροῦ καὶ ἐρωτύλου διαλόγου, καθ' ὃν οἱ ἀσπασμοὶ ἦσαν τόσῳ συνεχεῖς, ὥσθ καὶ οἱ λόγοι μετὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀπηλλάγησαν τῆς ἐκστάσεως ἐκείνης ἕνεκα τοῦ σκότους, ὅπερ βαθμυδὸν ἐπεκτείνετο ἐν τῷ θαλάμῳ. Ἀπεχωρίσθησαν ἐπὶ τέλους, ὑποσχόμενοι νὰ ἐπανιδῶσιν ἀλλήλους.

Τὰ πάντα ἐγένοντο ὡς συνεφωνήθησαν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Ἀλβέρτος ἀφικνεῖτο εἰς Σάρτρην, μετὰ λευκώματος ὑπὸ μάλῃς, καὶ ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ κληρικοῦ Δουβούργου. Ἡ συνέντευξις αὐτῶν ὑπῆρξε λίαν διάφορος τῆς τοῦ Μαρδοχαίου μετὰ τοῦ θεοῦ του. Ὁ ἄββας ἠννόησε κάλλιστα ὅτι ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἤρχετο ἵνα σχεδιογραφῆσῃ τὸν καθεδρικὸν τῆς Σάρτρης ναόν, καὶ πρὸς τοῦτο τῷ παρεχώρησε τὸ καταλληλότερον πρὸς ἀποψιν τῆς καθόλου οἰκοδομῆς μέρος. Κατὰ τὴν κυριακὴν δὲν ἐξεπλάγη οὐδόλως ἀκούσας τὸν Ἀλβέρτον νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ παρουσιασθῇ τῷ κυρίῳ καὶ τῇ κυρίᾳ δὲ Σερὰν, πρώην γνωστοὺς αὐτῷ. Ὁ κ. δὲ Σερὰν, προσεκάλεσε φυσικῶ τῷ λόγῳ τὸν Ἀλβέρτον ἵνα τὸν ἐπισκέπτεται καὶ, καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, ὁ Ἀλβέρτος ἐπορεύετο παρ' αὐτῷ μετὰ τοῦ θεοῦ του κληρικοῦ. Οὗτος, εἰς τινὰ τοῦ παραθύρου γωνίαν καθήμενος, συνδιελέγετο μετὰ τοῦ κόμητος περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κλή-

ρου. Ὁ κόμης ἤκρατο αὐτοῦ εὐαρέστως. Ὁ Ἀλβέρτος δὲ καὶ ἡ Μαρία, συνδιέλογοντο λίαν οἰκείως, παρὰ τὴν ἐστίαν.

Παρηθλονούτω δεκαπέντε περίπου ἡμέραι· ὁ κ. δὲ Σεράν ἠτήσατο ἡμέραν τινα παρὰ τοῦ Ἀλβέρτου τὸ ἰχνογράφημα τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ ὅπως ἴδῃ αὐτό. Τῇ ἐπαύριον, ὁ Ἀλβέρτος τὸ ἔφερεν, ἀλλὰ μόνῃ ἡ πύλη ἦν τετελεσμένη. Ὁ κόμης μειδιῶν εἶπεν αὐτῷ ὅτι θὰ εἰργάζετο *λίαν εὐσεβεϊδῆτως*, ἀφοῦ τὸ ἔργον προὔχρει τοσοῦτον βραδέως, ὁ δ' Ἀλβέρτος ἀπεκρίνατο, ὅτι, διὰ σχεδιογράφημα τοιοῦτον ἀπῆ-τεῖτο πολὺς χρόνος.

Ὁ κόμης, τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ δεῖπνον τῇ αὐτῇ ἐσπέρα.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξεν εὐθυμότατον. Μετὰ τοῦτο ὁ κόμης ἐξῆλθεν ἕνα καπνίση. Τὴν συνήθειαν ταύτην οὐδέποτε παρέλειπεν. Ἦν ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία εὐρίσκοντο κατὰμονοι. Ἐκάθητο ἐπὶ τινος κλινηρός. Ἀνεπισθῆτως ἐνεπλήθησαν αἱ χεῖρές των, συνητήθησαν τὰ βλέμματά των καὶ ἔπραξαν ἐπὶ τέλους τὴν ἀφροσύνην ὄλων τῶν ἐραστῶν, τοῦτ' ἔστιν εἰσίγησαν καὶ μεγάλη ἡρεμία ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὁ κόμης αἰφνης ἠνέφριε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ Ἀλβέρτος, λίαν ἐγγὺς τῇ Μαρίᾳ καθήμενος, δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Προσεκλίνατο ὅμως πρὸ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ εἶπε μεγαλοφῶνως :

— Κυρία, ἔχετε δύο θαυμάσια βραχιόλια.

Ἡ Μαρία ἠρυθρίασε καὶ ὠχρίασε ἐπαυειλημμένως.

— Κύριε Δεσταίγκ, εἶπεν ὁ κόμης, λησμονεῖτε πολὺ τὸ ναυτικὸν σας ἐπάγγελμα. Ἐλθετε λοιπὸν μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν κήπον νὰ καπνίσωμεν ὀλίγον. Ἡ νύξ εἶνε μεγαλοπρεπὴς καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κυρία θέλει σας τὸ ἐπιτρέψει.

Ἡ φράσις αὕτη ἐξεφράσθη διὰ τρόπου οὐδεμιᾶς ἐπεδεχομένου ἀρνῆσεως.

Μετὰ πλείστας ὑπὸ τὴν δενδροφυτεῖαν περιπλανήσεις ὁ κ. δὲ Σεράν ἔστη πρὸ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῷ εἶπε μετὰ τόνου σοβαροῦ :

— Κύριε, εἴσθε ὁ ἐραστής τῆς συζύγου μου.

— Ὅχι, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη, ὁ Ἀλβέρτος.

— Ὡφειλον νὰ προῖδω τὴν ἀρνησίν σας· ἔχω ὅμως ἀποδείξεις. Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἴσθε ὁ ἐραστής αὐτῆς. Ἐκ Βρέστης δὲ τῇ ἐγράφατε τακτικώτατα. Ἐμαθον τοῦτο κατὰ τύχην, διότι αἱ ἐπιστολαὶ σας περιῆλλον εἰς χεῖράς μου. Ἡ σύζυγός μου, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε, ῥέπει πρὸς τὰς παθητικότητας καὶ εἶνε λίαν ῥωμαντική, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι θετικός. Ἐλαβεν ἕνα ἐραστήν· τοῦτο ἦτο ἐπόμενον. Οὐδόλως σας κατηγορῶ, οὐδόλως μέφομαι αὐτῆς. Ἄλλως τε, θὰ ὁμολογήσω ὅτι, τοῦ ἀτυχήματος ἀπαξ συμβάντος, σχεδὸν ἐπαρηγορήθην. Ἡ μεθ' ὑμῶν ἔνωσις της τὴν ἀπυσχάλει πολὺ, ἀλλ' εὐρίσκεσθε τόσῳ μακρῶν! Καὶ ἐπὶ τέλους

ἠλπίζον, ὅτι αἱ περιπέτειαι τῶν ἐξδρομῶν καὶ τοῦ πολέμου θὰ σας ἠμποδίζον νὰ ἐπανέλθετε.

Ὁ Ἀλβέρτος, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπιφώνημα.

— Ἄλλ' ἐπανήλθατε, ἐπανέλαβεν ἀπακῶς ὁ κόμης, ἐγὼ δ' οὐδόλως σας ἐκλείσα τὴν θύραν μου, καθόσον περιέμενον τὴν ἀρμυδιαν περίστασιν ὅπως σας ὁμιλήσω, ὡς πᾶν τῷ τῶρα. Ἰδού, ἡ περίστασις δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Δὲν ἐνεργῶ ἴσως ὡς λίαν ἐρωτόληπτος σύζυγος, ἀλλ' ὡς ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐπιθυμῶν ἵνα τὸ ὄνομά του μείνῃ σεβαστόν. Τὴν ἔνωσιν αὐτῆν, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ μακρὰν παρεδεχόμην, οὐδόλως θέλω παραδεχθῆ ἐδῶ, ἐνθά κατοικῶ, καὶ ὑπὸ τὴν στέγην μου. Δὲν σας ἀπειλῶ, ἀλλ' ἐπιμένω ὅπως μοι ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ ἐγκαταλίπετε τὴν Σάρτρην αὔριον καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀποπειραθῆτε νὰ ἐπικνίδητε τὴν σύζυγόν μου.

Ὅταν σύζυγός τις λαλῇ οὕτω, δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ ἄλλο εἰμὴ νὰ ὑποσχεθῇ. Καὶ ὁ Ἀλβέρτος ὑπεσχέθη. Ἄμφότεροι περιεπάτησαν ἐπὶ μικρὸν εἰσέτι, συνομιλοῦντες περὶ ἀντικειμένων ἀσχέτων, καὶ εἶτα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν. Ὁ Ἀλβέρτος τοσοῦτον ἐδέσποσεν ἑαυτοῦ, ὁ δὲ κόμης ὑπῆρξε τοσοῦτον φιλόφρων, ὥστε ἡ Μαρία οὐδὲν θὰ ἠνῶσει, ἂν μὴ ὁ Ἀλβέρτος, ἀναγγέλων τὴν διὰ τὴν ἐπιαῦσαν ἀναχώρησίν του, ἔγραφεν ἐν τῷ λευκάματι, ὅπερ ἐφυλλολόγει, τὰ ἐξῆς :

«Εὑρεθῆτε κατὰ τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν τῆς αὔριον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κήπου».

Τῇ ἐπιούσῃ, ὁ Ἀλβέρτος ἀπεχειρέτισε τὸν θεῖόν του καὶ ἀπῆλθεν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπὸ Σάρτρης εἰς Παρισίους ὁδοῦ, ἔστη, κατέτριψε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐν τινι ξενῶνι, ὅπουθεν ἐπέστρεψεν εἰς Σάρτρην διὰ τοῦ ἑσπερινοῦ σιδηροδρόμου. Περὶ τὴν δεκάτην εὐρίσκατο ἐκτὸς τοῦ κήπου τοῦ κόμητος, ὄν καὶ ὑπερέθη.

Ἡ Μαρία περιέμενε περιδεῆς. Τῇ διηγῆθη ἐν συντόμῳ τὰ κατὰ τὴν προτερσίαν διατρέξαντα. Μόλις ἐσιώπησεν, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ κ. δὲ Σεράν ἐφάνη.

Ἡ Μαρία, πεφοβισμένη, ἀφῆκε κραυγὴν ὀξεῖαν, καὶ, μετὰ βραχιόνων τεταμένων, ὑπεχώρησε μέχρι τοῦ τοίχου, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη.

Ὁ Ἀλβέρτος προὔχωρησε δύο βήματα πρὸς τὸν κόμητα.

Τὸ γλυκὺ καὶ ὠχρὸν ἄμα τῆς σελήνης φῶς ἐφώτιζε καὶ τὰ τρία τοῦ δράματος τούτου πρόσωπα.

— Κυρία, εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὴν σύζυγον του, εὐαρεστήθητε νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὸν κοιτώνά σας.

— Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω! ἐκράυγασεν ἡ Μαρία ριπτομένη ἐπὶ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων της.

Ἄλλ' ὁ Ἀλβέρτος ἀπηλλάχθη αὐτῆς ἀρκούντως ὀρητικῶς καὶ τῇ ἀπῆλυθεν τὴν αὐτῆν τοῦ κόμητος προσταγῆν.

Ἐκεινὴ ἀπεσύρθη κλονομένη.

— Ἦδη, κύριε, εἶπεν ὁ κόμης, παρέβητε τὴν ὑπόσχεσίν σας, διὸ καὶ δυσπηρεστήθη. Δὲν θὰ σας ἐπαναλάβω ὅ,τι εἶπον χθὲς· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιμόνως φαίνεσθε ἀποκλινόντες πρὸς τὴν σύζυγόν μου, καὶ ἐγὼ οὐδόλως ἐπιθυμῶ νὰ σας τὴν παραχωρήσω, οφείλει εἰς ἐξ ἡμῶν ν' ἀποθάνῃ. Εἶνε ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια, θὰ ἐπιβῶμεν τοῦ σιδηροδρόμου τὴν ἐνδεκάτην καὶ θὰ κτυπηθῶμεν εἰς Παρισίους.

Ὁ Ἀλβέρτος ὑπεκλίθη εἰς σημεῖον παραδοχῆς.

Ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, παρακολοθηόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλβέρτου, ἔρριψεν ἀντικειμένα τινά ἐν τινι σάκκῳ ἀπασκευῶν, εἶτα, καλέσας τὸν ὑπῆρέτην του,

— Ἰωάννη, τῷ εἶπε, φέρε αὐτὰ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ἀναχωρῶ μετὰ τοῦ κυρίου εἰς Παρισίους καὶ θὰ μείνω ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

Κατὰ τὴν πορείαν, οἱ δύο ἄνδρες οὐδὲ λέξιν ἐπρόφρουν. Μόνον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν ὁ κύριος δὲ Σεράν εἶπε τῷ Ἀλβέρτῳ :

— Κύριε, ἔχω πεποίθησιν πρὸς ὑμᾶς. Ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου θέλετε προειδοποιήσῃ δύο ἐκ τῶν φίλων σας, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγὼ, αὐτοὶ δὲ θὰ κανονίσωσιν ἀμέσως τὰ τῆς πάλης.

Ἔπειτα συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

Εἰς τὸ γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων
ἠμλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρεθέσει τιμαὶ σημεῖονται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυρρ. τελῶν]

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθην ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα, . . . λεπ. 50 [55]

Σαβιὲ-Δε-Μορτεπέν: **Ἡ Κόρη τοῦ φονίως**, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἀρτι ἐκδοθέν, ἄρ. 3 [3,30]

Ἐπαμεiriώνα Π. Πολιτάκη: **Τὰ πρῶτα βήματα** Δραχ. 1,50 [1,60]

Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου: **Τὸ Τριακοσάδραχμον Ἐπαθλον** λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεγάτσα: **Ἔγεινῃ**, μετάφρασις Ν. Ἀελοῦ, λατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς** Δραχ. 4 [4,30]

Σαβιὲ Μαρμιέ: **Οἱ Μελλόνουφοι τῆς Σπιτσεδέργης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 1,50 (1,70)

Pierre Zaccani: **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, Μυθιστορία Δραχ. 2,20 (2,40)

Στεφάνου Θ. Ξένου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκία**, ἤτοι *Schekal* ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφῆως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα *Ἡ Καταστροφή τῶν Γεννητοσάρων*, Τόμοι 2 Δραχ. 5 [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου: **Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπανάστασις**, μυθιστορία εἰς δύο τόμοις ὀκτώδεσις Δραχ. 4 [4,50]

Paul de Koch: **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάρθου Ν. Τριανταφύλλου Δραχ. 2 (2,20)

Paul de Koch: **Ἡ γυναικίς, τὰ Σαρτιά καὶ τὸ Κρασί**, μετάφρασις Κλεάρθου Ν. Τριανταφύλλου Δραχ. 1 (1,20)

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** Δραχ. 3 [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: **Λίαν Ἀιώνης**, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δραχ. 1,50 [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβόργ: **Τὰ Δύο Λίαν**, ἄρ. 1,60 [2]

Κομῆσης Δάσ: **Ἡ Ὁραία Παρισινή** λπ. 60 [70]

Ὁ Γουαργανῷ, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθην ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτά 50 (55)